

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כל העולם רואה - איך שתיכף ומיד
נפתחת הדלת ודוד מלכא משיחא
נכנס דרכה, ונשיא דורנו בראשנו!...

ראה עמוד 7

ערב שבת קודש פ' ויגש, ו' טבת
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

שיצג

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת
הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה
אנטיאן
נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

מתחיל זמן חדש השייך לביהמ"ק וגאולה העתידה / משיחת ש"פ ויגש ה'תשמ"ז

7 זמן הגאולה

כשרק יפתחו את העינים יראו מיד איך שכל העולם כולו מוכן / הזמן הנוכחי באור הגאולה

12 ניצוצות של משיח

אין לו שום ענין ב"גורדי השחקים" של ניו-יורק... / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

13 "הקהל את העם"

בעשרה בטבת נעשה הענין ד"הקהל" לאמיתתו מצד התגלות העצם / הוראות מיוחדות לשנת הקהל

14 כתי"ק - פרסום ראשון

המעלה דיום עשרה בטבת בדוגמת יום הכיפורים / הגהת הרבי על שיחת י' בטבת ה'תשמ"ה

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: 873-0823 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

ח. ויש להוסיף עוד ענין בנוגע למעלת עשרה בטבת:

ישנו כלל "העשירי יהי קדוש"⁶². ובעשרה בטבת לידוש הדבר ביותר - להיותו כיום העשירי דחודש העשירי (כלשון הכתוב⁶³: "יום העשירי"). כלומר, עשירי שבעשירי. הן מצד מהלך הלכנה - חודש, והן מצד מהלך

השמש - יום

וגם בענין זה מודגש הקשר ליוהכ"פ - שהרי אף הוא "בעשור לחודש". "העשירי יהי קדוש".

אמנם, שלימות זו דעשרה בטבת היא כהעלם, וצריכים לגלותה מן ההעלם אל הגילוי. ע"י עבודת התשובה (שהרי התעניין "מדרכי התשובה הוא"). המגלה את ענינו האמיתי של יום זה - "יום רצון להי". עד לירושלם בפועל ובגולה.

וע"פ האמור לעיל אודות הקשר דעשרה בטבת עם יוהכ"פ. שביניהם נאמר "בעצם היום הזה" - נמצא, שגם הענין דעבודת התשובה (החוכן דכל התעניות) מודגש ביותר בעשרה בטבת. ע"ד ובדוגמת התשובה דיוהכ"פ הקשורה עם "עיצומו של יום" - "עיצומו של יום מכפר".

דהנה, בנוגע ליוהכ"פ כותב הרמב"ם⁶⁴: "אע"פ שהתשובה והצעקה יפה לעולם, בעשרה הימים שבין ר"ה ליו"ב היא יפה ביותר ומתקבלת היא מיד".

161 אבות ס"ד מ"ב 162 בחוקתינו, ל"ב. וראה בסדרות נח, כ: מפל מקום. 163 זכרי ח. ט. 164 הל' תשובה פ"ב ה"ד

[Handwritten notes in Hebrew, including the word "קבוצה" and other illegible text.]

[Handwritten notes in Hebrew, including the word "אמנם" and other illegible text.]

הנאמר ביוהכ"פ - שהוא "זמן תשובה לכל... והוא קין מחילה וסליחה לישראל".

וע"פ האמור לעיל, נמצא, שגם בעשרה בטבת ("בעצם היום הזה") ישנו תכלית העילוי דעבודת התשובה - בדוגמת התשובה דיוהכ"פ מצד "עיצומו של יום".

נמצא, שגם בענין התשובה, הצד השווה שכלל התעניות - יש הפלאה מיוחדת בנוגע למעלתו של עשרה בטבת.

מוקדש לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן - נפטר ליל שמע"צ ושמת"ת ה'תשס"ב יחד'ר שתיכף ומיד יקויים העיוור "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכנו, בגאולה האמיתית והשלימה

המעלה דיום עשרה בטבת בדוגמת יום הכיפורים

לקראת צום עשרה בטבת (יהפך לשמחה) שחל ביום ג' הקרוב, הבאנו בזאת צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת עשרה בטבת ה'תשמ"ה (נדפס ב'התוועדויות' תשמ"ה ח"ב ע' 5-1004)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

יש להוסיף עוד ענין בנוגע למעלת עשרה בטבת:

ישנו כלל "העשירי יהי' קודש". ובעשרה בטבת מודגש הדבר ביותר – להיותו ביום העשירי דחודש העשירי (כלשון הכתוב: "צום העשירי"), כלומר, עשירי שבעשירי, הן מצד מהלך הלבנה – חודש, והן מצד מהלך השמש – יום [בחודש].

וגם בענין זה מודגש הקשר ליוהכ"פ – שהרי אף הוא "בעשור לחודש", "העשירי יהי' קודש".

אמנם, שלימות זו דעשרה בטבת היא בהעלם, וצריכים לגלותה מן ההעלם אל הגילוי, ע"י עבודת התשובה (שהרי התענית "מדרכי התשובה הוא"), המגלה את ענינו האמיתי של יום זה – "יום רצון לה'", עד ליו"ט בפועל ובגלוי **בגאולה האמיתית והשלימה שיהפכו ימים אלה ל"יו"ט וימי ששון ושמחה", כנ"ל.**

וע"פ האמור לעיל אודות הקשר דעשרה בטבת עם יוהכ"פ, שבשניהם נאמר "בעצם היום הזה" – נמצא, שגם הענין דעבודת התשובה (התוכן דכל התעניות) מודגש ביותר בעשרה בטבת, ע"ד ובדוגמת התשובה דיוהכ"פ הקשורה עם "עיצומו של יום" – "עיצומו של יום מוכפר".

דהנה, בנוגע ליוהכ"פ כותב הרמב"ם: "אע"פ שהתשובה והצעקה יפה לעולם, בעשרה הימים שבין ר"ה ליו"כ היא יפה ביותר ומתקבלת היא מיד", **וממשיך, בדמיון הוא ביוהכ"פ** – שהוא "זמן תשובה לכל . . . והוא קץ מחילה וסליחה לישראל".

וע"פ האמור לעיל, נמצא, שגם בעשרה בטבת ("בעצם היום הזה") ישנו תכלית העילוי דעבודת התשובה – בדוגמת התשובה דיוהכ"פ (מצד "עיצומו של יום").

ונמצא, שגם בענין התשובה, הצד השווה שבכל התעניות – יש הפלאה מיוחדת בנוגע למעלתו של עשרה בטבת.

מתחיל זמן חדש השייך לביהמ"ק וגאולה העתידה

ע"י "ודוד עבדי נשיא להם לעולם", דוד מלכא משיחא • בדורנו זה, דור השביעי, "כל השביעין חביבין", לא נותר אלא להוריד ולהביא את ביהמ"ק הנצחי, "מקדש אדני-כוננו ידיך", בגאולה האמיתית והשלימה • יש להכריז ולפרסם שבימינו אלה נמצאים אנו בזמן (ומקום) מיוחד, אשר, לא נותר בו אלא ענין אחד ויחיד – וחייב אדם לומר בלשון רבו, בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר עמדו הכן כולכם, לבנין ביהמ"ק העתיד בביאת דוד מלכא משיחא • משיחת ש"פ ויגש ה'תשמ"ז – מוגה

וגאולה העתידה, ע"י "ודוד עבדי נשיא להם לעולם", דוד מלכא משיחא.

. . בדורנו זה, **דור השביעי**, "כל השביעין חביבין"⁶ (בדוגמת שנת השמיטה, "בדורות שביעית חביב . . בשנים שביעי חביב"⁶), לא נותר אלא **להוריד⁷ ולהביא את ביהמ"ק הנצחי**, "מקדש אדני-כוננו ידיך"⁸, בגאולה האמיתית והשלימה (שאין אחרי גלות)⁹ ע"י משיח צדקנו (שביאתו תלוי' בהפצת המעיינות חוצה, כדברי מלך המשיח להבעש"ט¹⁰).

לאחרי סיום ימי חנוכה, כל עניני העבודה דחנוכה, כולל קריאת התורה דימי חנוכה, הן אצל העולה לתורה ומברך, והן אצל השומעים, "שומע כעונה"¹, ואדרבה, "גדול העונה אמן יותר מן המברך", בדוגמת נצחון המלחמה ע"י הגבורים² – הנה, בבוא יום א' דפ' ויגש, ועאכו"כ **ביום השלישי שהוכפל בו כי טוב³** (ועד"ז ביום הששי שנאמר בו "טוב"⁴), עד לתכלית השלימות דפ' ויגש ביום השבת, אזי מתחיל **זמן** (ובמילא – נמשך גם בבחי' המקום⁵) **חדש, השייך לביהמ"ק העתיד**

(1) סוכה לח, ב. ובכ"מ.

(2) ברכות נג, ב. נזיר בסופה.

(3) פרש"י בראשית א, ז – מב"ר פ"ד, ו.

(4) בראשית א, כה. שם, לא. וראה חזקוני ורמב"ן עה"פ שם, לא.

(5) ראה שעהיוה"א פ"ז (פב, א): גדר ובחי' שם עולם נופל על בחי' מקום ובחי' זמן. ובלקו"ת (ברכה צח, א): שהמקום והזמן שניהם הם נבדלים בבחי' א'.

(6) ויק"ד פכ"ט, יא.

(7) כי הוא בנוי ומשוכלל כבר (ראה לקמן בפנים).

(8) בשלח טו, יז ובפרש"י זח"ג רכא, א.

(9) מכלילתא בשלח טו, א. הובא בתורה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.

(10) ראה אגה"ק דהבעש"ט (כש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

בעשרה בטבת נעשה הענין ד”הקהל” לאמיתתו מצד התגלות העצם

בהציווי ד”הקהל את העם האנשים והנשים והטף ג’ ליראה את ה’ אלקיכם” – יש מקום לשאלה: כיצד שייך לפעול הענין ד”הקהל” לאמיתתו (ציווי בתורת-אמת), אחדות אמיתית, בה בשעה שמודגש בכתוב החילוק ד”האנשים והנשים והטף”?

וההסברה בזה – שהענין ד”הקהל” לאמיתתו הוא מצד התגלות העצם, שאז, לא שייך לחלק בין ”האנשים והנשים והטף” (ג’ סוגים בפ”ע), כי, ”העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכלולו”¹, הן בנוגע לתפיסה בהעצם דכללות עם ישראל, והן בנוגע לתפיסה בהעצם דלמעלה – ”ליראה את ה’ אלקיכם כל הימים”.

ונמצא, שמצד התגלות העצם בעשרה בטבת, ”בעצם היום הזה” – נעשה הענין ד”הקהל” לאמיתתו, החיבור והאחדות דכל בני”י, מצד העצם שלהם, עם העצם דלמעלה.

ועד”ז בנוגע לענין השמחה – כידוע² ששמחה אמיתית קשורה עם התגלות העצם, ועד לשלימות השמחה הקשורה עם העצם דישראל והעצם דהקב”ה – ”ישמח ישראל בעושיו”³ ו”ישמח ה’ במעשיו”⁴.

(משיחת עשרה בטבת ה’תשמ”ח – בלתי מוגה)

- (1) כש”ט הוספות סקט”ז. וש”נ. (2) ראה בארוכה סה”מ תרנ”ז ס”ע רגו ואילך. (3) תהלים קמט, ב. (4) שם קד, לא.

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת יגון ע”ה בן – יבלחט”א – אברהם – נפטר ביום כ”ט ניסן ה’תשס”א יחד’ר שתיכף ומיד יקויים העירור ”הקיצו ורגנו שוכני עפר” והוא בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה

ובסגנון האמור – שלאחרי העבודה דימי חנוכה, שתוכנה הפצת המעיינות חוצה, כולל הקריאה דימי חנוכה, שבה מודגש הענין דעניית אמן, שזהו”ע הנצחון ד”מלחמת בית דוד”,

– לאחרי בזבוז אוצרות המלוכה¹¹, ”הון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור”, ”אוצרותיו ואוצרות אבותיו מימי קדם”¹², אשר, במשך כל השנים היו כמוסים וחתומים מעין כל רואה כו’, ואעפ”כ, שבביל נצחון המלחמה פותחים את כל האוצרות, ומבזבזים אותם, לכאו”א מישראל, כפי שנקראו בני”י בעת יצי”מ ולתמיד, כמ”ט¹³ ”בעצם היום הזה יצאו כל צבאות הו’ מארץ מצרים” (ותירה מזה ”על צבאותם”¹⁴, למעלה מהניצוצין, מצבאות הו”י¹⁵), כמבואר בהמשך ההילולא¹⁶ –

אזי באים לפ’ ויגש, ”קורות ביתנו ארזים רהיטנו ברותים”, ביהמ”ק העתידי להבנות בימיו של מלך המשיח, ”ודוד עבדי נשיא להם לעולם”.

ולכן:

יש להכריז ולפרסם שבימינו אלה נמצאים אנו בזמן (ומקום) מיוחד, אשר, לא נותר בו

(11) להעיר מהשיכות לפ’ ויגש, והשיעור דיום השבת – שבו נאמר ”וילקט יוסף את כל הכסף גו” (פרשתנו מז, ד), ואמרו חז”ל (פסחים קיט, א. וש”נ) ”שלוש מטמוניות הטמין יוסף כו” (נתבאר בתו”א פרשתנו מד, ב ואילך). ובנדר”ד – י”ל הרמז אבל גלוי: גילוי כל האוצרות שאצר והטמין יוסף דדורנו, כ”ק מו”ח אדמו”ר, וביקש והפציר וציווה לגלותם ולהפיצם.

- (12) תו”ח שמות שכב, ב. (13) בא יב, מא. (14) שם, נא. (15) ד”ה בעצם היום הזה גו’ – בתו”א ר”פ בא. (16) ד”ה באתי לגני תשי”פ”י ואילך.

אלא ענין אחד ויחיד – וחייב אדם לומר בלשון רבו¹⁷, בלשון כ”ק מו”ח אדמו”ר¹⁸ עמדו הכן כולכם, לבנין ביהמ”ק העתידי בביאת דוד מלכא משיחא.

ובמילא, על כאו”א מישראל, מוטלת השליחות להביא ולגלות את ביהמ”ק העתידי – ש”בני ומשוכלל” בשמים, וצריך רק לירד ולהתגלות למטה¹⁹ – תיכף ומיד ממש.

וכאמור, ענין זה שייך לכאו”א מישראל, אנשים נשים וטף, ”בערניו ובזקניו גו’ בבנינו ובבנותינו”²⁰, מהגדול שבגדולים עד לקטן שבקטנים, ללא כל חילוקי עדות חוגים ומפלגות כו’, שכן, אין זה ענין השייך לסוג או נוסח כו’ מסוים, כי אם, ענין השייך לכאו”א מישראל, כל העשר סוגים ד”ראשיכם שבטיכם גו’ טפכם נשיכם גו’ מחוטב עציך ועד שואב מימך”²¹, שהרי הדברים האמורים לעיל מיוסדים ונעתיקים מהמפורש בתורה, תושב”כ ותושבע”פ, באופן המובן ושייך לכאו”א מישראל.

ובלשון הכתוב²² – בא’ ההפטרות, אשר, כללות ענין ההפטרה קשור עם גזירות הגלות²³ – ”עם זו יצרתי לי (למען²⁴) תהלתי יספרו”, היינו, שענינו דכאו”א מישראל (כולל גם זה אשר ”בשם ישראל יכונה”²⁵, בהמשך הפטרה הנ”ל) לספר תהלותיו של הקב”ה, עד

- (17) ברכות מז, א. וש”נ. (18) במכתבו – נדפס בסה”מ קונטרסים ח”ב שצז, ב. אגרות-קודש שלו ח”ד ע’ רעט. (19) ראה פרש”י ותוס’ – סוכה מא, סע”א. ועוד. (20) בא י, ט. (21) ר”פ נציבים. וראה זח”ב פב, א. (22) ישע’ מג, כא. (23) ראה שו”ע אדה”ז או”ח הל’ שבת ר”ס רפד. ועוד. (24) פרש”י עה”פ. (25) מד, ה.

אין לו שום ענין ב"גורדי- השחקים" של ניו-יורק...

וזוהי גם טענתו של כאו"א מישראל בזמן הגלות: "עד מתי!?!... רצונו של יהודי לישוב בשלוח "בארץ מגורי אביו"! אין לו שום ענין ב"גורדי-השחקים" ("וואַלקן-קראַצערס") של ניו-יורק... מה לו ולחופץ לארץ, מקום ומצב של גלות?! ולכן, "מיצר" וצועק "עד מתי"... רצונו לישוב בשלוח "בארץ מגורי אביו", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ ויגש, ט' טבת ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

מצוות תפילין תכבוש את העולם וזה יביא את משיח

אולם זה בטוח שמצוות תפילין תכבוש את העולם וזה יביא את משיח, כמבואר בזהר ועד"ז? במדרש, ועד"ז נמצא גם בגמ' במסכת ע"ז, שלפני ביאת משיח יטענו "ננתקה את מוסרותימו ונשליכה ממנו עבותימו": בגמ' איתא ש"מוסרותימו" קאי על רצועות התפילין של יד ושל ראש ו"עבותימו" הולך על ציצית, אך בזהר כתוב ששני הענינים קאי על תפילין – "מוסרותימו" על תפילין של ראש ו"עבותימו" על תפילין של יד, ובמילא לפני ביאת משיח צריכה להיות התחזקות יתירה במצוות תפילין וזה יביא ויקרב שיהי' זעלו מושיעים בהר ציון", ביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

(תרגום חפשי משיחת י"ט כסלו ה'תשכ"ז - בלתי מוגה)

"א רחמנות אויפן גלות"...

. . הענין דהכנסת אורחים עיקרו ביו"ט ולא בשבת, ומהטעמים לזה (בפשטות) – מכיון שלפני השבת נותנים את כל צרכי השבת, כך שביום השבת עצמו אין מי שזקוק להכנסת אורחים.

ומה שרואים בפועל שישנם כאלו הזקוקים להכנסת אורחים גם ביום השבת – הרי זה מפני חשכת הגלות!...

(כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר:) "א רחמנות אויפן גלות".... היכן שמוצאים איזה דבר בלתי-רצוי – תולים זאת באשמת חשכת הגלות... ובכן, הלואי שיתבטל הגלות לגמרי, ובמילא, שוב לא יתלו בו דברים בלתי-רצויים!...

(משיחת ש"פ מקץ, שבת חנוכה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

לתהלה עיקרית – "כי גאל ה' יעקב גו"²⁶ (בסיום וחזרתם ההפסדה הנ"ל).

ונקודת הדברים – באותיות פשוטות ומובנות לכאו"א מישראל ממש:

הענין ד"מעלין בקודש" – מובן ופשוט לכל, ולא עוד, אלא שגם מצד טבע הבריאה ישנו וצריך להיות ענין של צמיחה וגידול, לא רק בישראל, אלא גם אצל אה"ע, ואפילו אצל בעלי-חיים, ואפילו בסוג הצומח (עד לסוג הדומם שגם בו יש בחי' צומח שבדומם²⁷), ובמילא, מבין כאו"א, גם קטן שבקטנים²⁸, שבעיני קדושה צריך בודאי להיות עילוי והוספה, "מעלין בקודש".

ובמילא, מובן בפשטות לכאו"א שלא יתכן שלאחרי ימי החנוכה יהי' ענין של ירידה ח"ו, אלא אדרבה, "מעלין בקודש" (הוראה שלוקחים ובהדגשה מימי חנוכה.), **ובפשטות** – שהענין דחנוכה קשור עם חנוכה המשכן, ולאחרי זה באים לחנוכה עליונה יותר, ואין עליון מזה אלא חנוכה ביהמ"ק.

ובפרט ע"פ המבואר בפנימיות התורה, תורת החסידות, הקשר והשייכות דפ' ויגש ל"קורות בתינו ארזים גו", כנ"ל בארוכה.

ופשיטא, שכאשר מדברים אודות ביהמ"ק בגלותנו זה האחרון – אין הכוונה לבית ראשון ובית שני, כי אם, לבית שלישי, אשר, בית זה בהכרח שיהי' באין-ערוך אפילו ביחס לבית

26 שם, כג.

27 תו"ח פירשתנו צא, סע"א ואילך.

28 ואדרבה – אצל קטן מודגש יותר טבע הצמיחה והגידול **כפשטו** (משא"כ בגיל העמידה וכו'), ומזה מובן גם בנוגע לצמיחה וגידול **ברוחניות**: ואילו גדול שבגדולים, עד לצדיק גמור – זקוק להתבוננות כו', שלמרות גדול מעלת עבודתו, יש לו צורך בצמיחה וגידול, "ילכו מחיל אל חיל", עד לאופן ד"אין להם מנוחה כו'" (ברכות בסופה. וש"נ).

שני, "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", שכן, בשביל העילוי דבית שני, היתה "מספיקה" הירידה דחורבן בית ראשון וגלות במשך שבעים שנה, ובמילא פשוט, אשר חורבן בית שני וגלות במשך למעלה מאלף ותשע מאות שנה... אפשרי להיות אך ורק בשביל עילוי שבאין-ערוך לגמרי²⁹!

ואם בזמן הגמרא – כבר "כלו כל הקיצין"³⁰, ומאז "עבר" קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו... עאכ"כ לאחרי החושך כפול ומכופל דעקבות משיחא.

ולכאורה צ"ל דהסיבה להמשך אריכות הגלות היא – כדי שיתוסף עוד יותר ביציאה ב"רכוש גדול"³² (כפי שמצינו בגלות מצרים (שגאולתנו היא כימי צאתך מארץ מצרים³³), "שלא יאמר אותו צדיק ועבדום וענו אותם קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם"³⁴). אמנם, בימינו אלה לא שייך עוד סיבה זו – שהרי ישנו כבר גם ה"רכוש גדול" ריבוי הכי מופלג דתורה ומצוות שקיימו בני' במשך כל הדורות.

ובפרט לאחרי גילוי פנימיות התורה ובאופן ההפצה, בחכמה בינה (וגם) דעת, הרי כמחז"ל³⁵ "דעה קנית מה חסרת".

29 ראה ע"ח (שער מעיוט הירח פ"ב) דגלות בבל יש בו עילוי במצב ספ"ח המל' לגבי המצב בבית שני.

30 סנהדרין צז, ב.

31 ירמ' ח, כ.

32 ועד"ז בנוגע למשיח – שמיד ברגע שלאחרי החורבן "נולד מושיען של ישראל" (ראה ירושלמי ברכות פ"ב ה"ו. ובכ"מ). ומאז ועד היום הזה הולך וגדל כו' (ובפרט ע"י עבודתם של ישראל במשך הדורות), עד לתכלית העילוי.

33 מיכה ז, טו.

34 ברכות ט, סע"א ואילך.

35 ויק"ר פ"א, ו. וש"נ.

[זוהי שיכול להיות עוד יותר – הרי מכיון ש"ארוכה מארץ מדה ורחבה מיני ים"³⁶, באופן דאין-סוף, לא יוכלו לעולם להגיע לתכלית וסוף הענין, ואילו כל מה שיכולים להשיג – הרי ע"פ חזקת כשרות דבנ", השיגו כבר; ואדרבה, בכדי שיתוסף עוד יותר בעבודתם ורכושם של ישראל – ה"ז ע"י שתבוא תיכף הגאולה האמיתית והשלימה, שאז תהי' עבודתם של ישראל בתכלית השלימות, "כמצות רצונך"³⁷].

ואולי הסיבה להמשך הגלות עוד רגע אחד,

(36) איוב יא, ט. וראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"א ה"ה.
(37) ראה תו"ח ר"פ ויחי (צח, א. צו, ג-ד). אוה"ת שם (כרך ו) תתשכח, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך.

היא – מפני ש"הקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים"³⁸ ("ועמך כולם צדיקים"³⁹), שיתפללו ויבקשו וידרשו ויתבעו מהקב"ה על אריכות גלות, "עד מתי"... וידרשו ויתבעו⁴⁰ שתבוא הגאולה תיכף ומיד, "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח... כי לישועתך קוינו כל היום", ובשבתות וימים טובים – "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים", וכיו"ב, ואז, מיד הוא בא!!

(38) יבמות סד, סע"א. ושי"נ.

(39) ישעי' ס, כא. וראה סנהדרין רפ"א.

(40) ראה מדרש תהלים (הוצאת באבער) מזמור יז. מדרש שמואל ספ"א (הובא בר"ק סוף שמואל ב'). והובא להלכה – ב"י לטו"ח סקפ"ח (משבלי הלקט דין סדר ברכת המזון). ורוקח הל' תפלה סשכ"ב. וראה מדבר קדמות להחיד"א מערכת ק' אות טז. ובכ"מ.

מדור זה מוקדש לזכות החתן התמים אורי אהרן יואל שי' והכלה המהוללה בת' רות תחי' זיסק לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת
יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה – זוהי תורת התסידות, כרצון ולנחת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי', לברכות עד בלי די

מבצע מיוחד ל"שנת המאה" – שנת "הקהל"

◆ כל מי שיתרום הקדשה (חד-פעמית, שבועית) על-גבי הקונטרס "יחי המלך", יקבל במקום את הכרך החדש במתנה, או מינוי חנם על הקונטרס לשנה שלימה!
◆ מי שיקדיש מדור שלם בקונטרס (למשך שנה), יקבל במקום סט של שלשה כרכים במתנה (שאת חלקם לא ניתן לקנות). ובנוסף, מינוי חנם על הקונטרס ללא הגבלת זמן!!
לפרטים יש לפנות לכתובת המערכת בארץ הקודש או בחו"ל (ראה ע' 2)

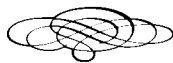
שההכנה היא לא רק כפי הדרוש לגאולה סתם, אלא "הכנה רבתי" שאין למעלה הימנה – מכיון שגם הגאולה הבאה תיכף ומיד היא גאולה שאין אחרי' גאולה (למעלה הימנה), שהרי היא גאולה שאין אחרי' גלות (וכמבואר בתוספות, שלכן לעת"ל יהי' "שירו לה' שיר חדש", לשון זכר, להיותה גאולה שאין אחרי' גלות), וממילא מובן שזוהי ג"כ הגאולה האחרונה.

וכפי ששמענו מנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר "הכל מוכן", כולל גם – ש"הכל מוכן" בכל הענינים ובכל הפרטים, ופרטי פרטים, ועד שגם ה"שולחן" כבר "ערוך" בכל המעדנים – הן ביין המשומר, והן בבשר ובדגים; והבשר הוא דוקא בשר הקשור עם "שור-הבר", והדגים הם דוקא דגים הקשורים עם ה"לווייתן", וכמדובר כמה פעמים.

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד ממש צריכה להיות התחלת האכילה בסעודה, שע"י האכילה נעשה הדבר הנאכל "דם ובשר כבשרו" של האוכל, ובענינו – שהדם ובשר הגשמי של כל יהודי בדורנו זה, 'מתהווים' מחדש ("ווערט אויפגעטאן מחדש") באופן חדש לגמרי – מהענינים דיין המשומר, שור הבר והלווייתן.

ולכל זה מתוספת ההודעה-ברורה של דוד מלכא משיחא שאמר: "אני אברך ולי נאה לברך!"

(משיחת עשרה בטבת ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

מי הם אלו ה"ליובאוויטשער"?

[כ"ק אד"ש הפסיק בפנים שוחקות ואמר:] שמעתי מאחד, שכאשר כ"ק מו"ח אדמו"ר יצא ב"קול-קורא" אודות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", פגש אחד את השני ושאל אותו מי הם אלו ה"ליובאוויטשער"?

– היות והי' זה ארבע שנים בלבד מאז שליובאוויטש הגיע לאמעריקא, במילא הוא לא ידע מי הם –

ענה לו השני: ליובאוויטש הם "יצורים פראיים" ("ווילדע ברואים"), המאמינים שמחר יכול לבוא משיח...

מחר ממש יכול לבוא משיח.

(תרגום חפשי משיחת י"ט כסלו ה'תשכ"ח - בלתי מוגה)

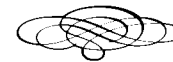

גם במצב ד"ויחי יעקב" – חסר הענין הכי עיקרי

ונקודת הענין – שגם כאשר בני" נמצאים בארץ מצרים, בזמן ומצב הגלות ש"כל המלכיות (גלויות) נקראו ע"ש מצרים", אומר פרעה, ה"מושל בכיפה", ש"טוב כל ארץ מצרים לכם הוא", וע"פ הציווי שלו נותנים לבני" "אחזה בארץ מצרים במיטב הארץ", ובאופן ד"וישב ישראל (ישיבה אמיתית – בשלוה) בארץ מצרים בארץ גושן", ולא עוד אלא ש"ויאחזו בה", "לשון אחזה", ואולי י"ל גם "לשון אחיזה" [ושניהם אמת – שה"אחיזה" היא בתוקף של "אחזה"], ועד ש"ויפרו וירבו מאד", ש"מאד" מורה על מעמד ומצב שלמעלה ממדידה והגבלה – שאז נעשה גם בארץ מצרים מעמד ומצב ד"ויחי יעקב (כאו"א מישראל שנקרא בשמו של יעקב). . שבע עשרה שנה", חיים טובים ("ז' שנה בגימטריא טוב) לאמיתתם, ברוחניות [חיים שחודרים בתורה, "תורת חיים", ומצוותי' עליהם נאמר "והי בהם", ו"אין טוב אלא תורה"] ובגשמיות גם יחד.

אמנם, גם כשנמצאים במעמד ומצב ד"ויחי יעקב", חיים אמיתיים, ועד לאופן שלמעלה ממדידה והגבלה, "מאד" – הרי, כל זמן שנמצאים "בארץ מצרים", חסר הענין הכי עיקרי שאליו משתוקקים כל בני" – להיות במעמד ומצב ד"בנים הסמוכים על שולחן אביהם", שלכן, גם כשיש להם כל המצטרך להם ברוחניות ובגשמיות, במה נחשב זה בערך לצער הגלות, "בנים שגלו מעל שולחן אביהם"?... ולכן, מפרשת ויחי, "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנים", באים לפרשת (וספר) שמות שקשורה עם ענין הגאולה (ספר הגאולה), "ואלה שמות בני ישראל", "על שם גאולת ישראל נזכרו כאן", "ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין".

(משיחת ש"פ ויגש, ה' טבת ה'תשנ"א – בלתי מוגה)

קץ הגאולה הוא לא רק קרוב אלא כבר עבר מזמן

. . ההוספה המיוחדת בעמדתו בתענית דעשרה-בטבת, שהיא חלה – בעשירי שבעשירי:

לפי חשבון החדשים המתחיל בחודש הגאולה, חודש ניסן, עליו נאמר "החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה", נמצא, שחודש טבת הוא החודש "העשירי" בכל השנים, הן בשנה פשוטה והן בשנה מעוברת, וממילא, עשרה-בטבת הוא העשירי שבעשירי!

ובמיוחד בשנים אלה, הקשורות עם השנה שבה קרב קץ הגאולה, ויתירה מזו – לא רק קרוב קץ הגאולה, אלא עוד זאת – שכבר מזמן עבר הקץ ("שוין לאנג דורכגעגאנגען"), כמאחז"ל "כלו כל הקיצין"; ועד שגם ההכנות בזה ישנם כבר, ובאופן ד"הכנה רבתי" –

כשרק יפתחו את העינים יראו מיד איך שכל העולם כולו מוכן

וזהו הדבר-פלא שמעוררים עליו כמה פעמים לאחרונה – שמכאו"א נדרש לעשות את כל התלוי בו, לא (רק) בעניני ההכנה אל הגאולה, אלא בעניני הגאולה עצמה, ובשלימות הגאולה – שהגאולה תומשך עד שתהי' ניכרת למטה, בגשמיות העולם ועד לחומריות העולם!

ואע"פ שמהחומריות צריכים לעשות גשמיות באופן ד"גשמי ברכה", וגם הגשמיות צריכה להיות קשורה עם רוחניות דוקא, ועד לאופן ש"נפשם עיקר וגופם טפל", הרי שלימות הגאולה היא דוקא באופן שהרוחניות שואבת חיים מן הגשמיות, הנשמה שואבת חיים מן הגוף!

וכמוכן גם מהדגשת תורת החסידות בנוגע לסעודת הלוויתן ושור הבר, שסעודה זו תהא בגשמיות דוקא, היינו, שלמרות גודל המעלה בכל הביאורים הארוכים בתוכנם וענינם של הלוויתן ושור הבר, אין זה מגיע עדיין למעלת הסעודה בגשמיות דוקא, ואדרבה, לעת"ל יראו איך שכל הביאורים הנ"ל המובאים בתורת החסידות ובמוסר – ישאבו חיים מן הסעודה כפי שהיא בפשטות ובגשמיות!

וכמדובר כמה פעמים, שבזמננו זה כל ההכנות ישנן כבר בשלימות, ועד כדי כך, שגם הכפתורים מצוחצחים כבר, וכאשר רק יפתחו את העינים יראו מיד ("וועט מען גלייך דערזען") איך שכל העולם כולו מוכן, ועד כדי כך, שהעולם עצמו דורש ותובע ("מ'אנט") מכל יהודי, שיתעלה למעמד ומצב ד"גאולה" בשלימות ובגלוי!

ועל אחת כמה וכמה – שמקום המקדש בכלל, ובפרט אבן השתי' שבו, שנמצאת שם מאז בריאת העולם, ללא שום שינוי – מוכנים לגאולה בשלימות, כך שמיד רואים איך שבית המקדש "בנוי ומשוכלל יבוא ויגלה מן השמים", ומתלבש במקומו הגשמי למטה!...

ויש להוסיף בכל זה:

מכיון שכאו"א מחוייב לומר "בשבילי נברא העולם", לשון יחיד, הרי מובן, שאפילו באם רק אחד מישראל פותח את העינים כאמור לעיל, הרי זה פועל בכל העולם כולו שנברא בשבילו, שכל העולם רואה – איך שתיכף ומיד נפתחת הדלת ודוד מלכא משיחא נכנס דרכה, ונשיא דורנו בראשנו!...

(משיחת ש"פ ויגש, ד' טבת ה'תשנ"ב – בלתי מוגה [ההדגשות במקור])

תוציא את בני ישראל מהגלות ויהי' לך נחת מהם!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

. . עומדים תיכף לקרוא בתורה (בתפילת מנחה) "יחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה".

והנה, העבודה בגלות נמשכת כבר "שבע עשרה שנה", ומאה פעמים ככה – שבע עשרה מאות שנים, ועוד מאתיים שנה – 1900 שנה.

הכל מודים שזקוקים לירידה בגלות מצרים בכדי להתעלות אח"כ למקום גבוה יותר (ירידה צורך עלי').

אבל הרי לכל דבר יש שיעור...

מתגוללים אבודים ("מ'וואלגערט זיך פארלאַרענערהייט") בגלות כבר "שבע עשרה שנה", ושבע עשרה מאות שנה, עם עוד מאתיים שנה – כמה השיעור, עד מתי?!...!

רחמנות על יהודים!...

וככל שבני ישראל מבינים את גודל הרחמנות עליהם – הרי הקב"ה מבין זאת שלא בערך יותר, גם ממה שהאבות מבינים, ולכן מבקשים מהקב"ה "ברחמך הרבים רחם עלינו"¹, תרחם עלינו כפי שאתה מבין את גודל הרחמנות עלינו (כמבואר בארוכה בלקו"ת²).

במילא, אפילו אם ישנה סיבה מספקת להמצאותם של בני ישראל בגלות עד עתה, הרי תירוץ זה מספיק רק לרחמים שיש לבני ישראל על עצמם – אך מהו התירוץ לרחמים איך **שהקב"ה** מבין?!...!

ומה שמתרצים שהקב"ה יש לו הנאה ונחת מכך שבני ישראל עושים עבודתם בחושך כפול ומכופל של הגלות – אך כמה השיעור לזה?!

יש לך נחת כבר 1900 שנה, אתה רוצה נחת – לבריאות! אבל גם לאחר שמשכיח יבוא, יהי' תענוג בורא, אלא שביחד עם תענוג נברא³.

ומה שישנם חילוקי דעות בזה – מה נוגע עכשיו דעות כאשר יהודים מתייסרים בגלות ושכינתא בגלות⁴, וצריכים להוציא אותם משם... אל הגאולה... האמיתית והשלימה!...

במילא, תוציא את בני ישראל מהגלות ויהי' לך נחת מהם!

ואדרבה, עבודתם של בני ישראל תהי' אז "כמצות רצונך", ובמילא התענוג בורא

(3) ראה המשך וככה תרל"ז פי"ב ואלך. פט"ו. ועוד.

(4) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. ועוד.

(1) בברכת יוצר.

(2) פנחס עח, ג.

(מהעבודה) יגדל יותר.

ומה שישנם טפשים הצועקים שטוב להם בגלות – האם בשביל זה הקב"ה "יאבד עולמו (תענוג בורא) מפני השוטים"?!¹

וכשם שכאשר שאלו במשנה⁵ "אם אין רצונו בעבודת כוכבים למה אינו מבטלה" [ובפרט שביטול העבודה זרה צריך להיות מכל וכל, שלא ישאר "מאומה"⁶] ענו על כך: "הרי הן עובדין לחמה וללבנה ולכוכבים ומזלות, יאבד עולמו מפני השוטים"? כך גם אומרים כאן: האם בגלל שישנם טפשים החושבים שטוב להם בגלות – "יאבד עולמו" ויחזיקו הלאה את שכינתא בגלותא ובני ישראל בגלות!?!...!

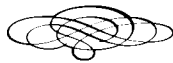
ובפרט שהקב"ה יכול הרי להוציא את בני ישראל מהגלות בשעתא חדא וברגעא חדא, "וארו עם ענני שמיא"⁷ [לא שבני ישראל זקוקים לעננים, אלא העננים זקוקים לבני ישראל], ולהביא אותם לארץ הקודש, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ ויגש ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

פי"א ה"א.

(5) ע"ז פ"ד מ"ז (נד, ב).

(6) ראה יג, יח. רמב"ם הל' ע"ז פ"ד ה"ז. הל' מאכא"ס (7) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

כבר מזמן הי' צריך להיות "דאלאי גלות"

. . אע"פ שנמצאים ב"מצרים", מלשון מיצרים וגבולים, החל מהמיצרים וגבולים דעוה"ז, שזהו"ע של גלות (כמבואר בתניא), ועאכו"כ בזמן הגלות כפשוטו, גלות בתוך גלות, מ"מ, "יחי יעקב בארץ מצרים", חיים אמיתיים, "בתורה וחכמתה", שעי"ז זוכים "לחיי העולם הבא" (כדברי הרמב"ם בסיום ספרו), כי, הנשמה מלכתחילה לא הלכה לגלות, ומה שהגוף נמצא עדיין בגלות, ויציאתו מהגלות תהי' ברצונו של הקב"ה – כבר העיד הקב"ה בתורתו ש"כלו כל הקיצין", וכבר מזמן הי' צריך להיות "דאלאי גלות", קץ האמיתי ("יחי מקץ שנתיים ימים") בכל הפרטים, ויתירה מזה – שאין צורך ב"קיצין" מדידות והגבלות ("אויס קיצין, אויס מדידות והגבלות"), כי, הגאולה באה תיכף ומיד ברגע שלאח"ז – כש"געתה פרתו" בפעם השני', ואין צורך בגעיית פרה, כי, נשיא דורנו גילה זה בלשונו "לאלתר לגאולה" וכיון שמאז עברו הרבה "לאלתר'ס", הרי בודאי שנמצאים כבר בפועל ממש ברגע שלפני רגע הגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת עשרה בטבת ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)